

ма за жертва по слабитѣ параходи, а здравитѣ се борятъ до като побѣдятъ.

Най-послѣ, слѣдъ дълга борба, морето спира уморено. Бурята прѣстава, небето се очиства и се показва веселото приятно слънце. . . .

Настава хубаво врѣме и пжтниците, слѣдъ прѣминалата опасностъ, започватъ да се радватъ на тихото и гладко море.



Въ София.

Прѣзъ ваканцията мама и тате ми казаха, че ще отидемъ въ София на разходка. Колко се зарадвахъ.

На другия день ще тръгваме. Азъ излѣзохъ да поиграя съ другаритѣ си и да си взема сбогомъ. Тѣ ме изпратиха и пожелаха добъръ пжтъ.

Нея вечеръ си легнахме рано. Мама ми каза: „Хайде, синко, лѣгай си, че утрѣ ще се събудимъ рано. Ще трѣбва да се събудимъ рано, за да стигнемъ на врѣме на *гарата*. А отъ тамъ ще пжтуваме съ желѣзницата“.

Легнахме си. Азъ дълго врѣме не можахъ да заспа. Мислѣхъ за пжтуването. . . . Най-послѣ сънътъ затворилъ очитѣ ми и азъ съмъ заспалъ....

Сутринята рано, въ петъ часа, ние се качихме въ колата и тръгнахме. Колко е приятно да се пжтува сутринъ! Едва що започва да се разсѣмва. . . . Сега за прѣвъ пжтъ виждамъ какъ се сипва зора и какъ настѣпва деньтъ. Слѣдъ